

Arrest

nr. 134 835 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X en X, op 5 december 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 december 2014 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GROUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende, via een op 22 oktober 2014 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 november 2014 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partij op 2 december 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

*[B.P.B.] [...]
nationaliteit: Angola
[...]
+ 4 kinderen*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.11.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 26 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij eveneens op 2 december 2014 werd betekend, bevat de volgende motivering:

*“Mevrouw:
Naam + voornaam: [B.P.B.]
[...]
nationaliteit: Angola*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

De Raad dient er op te wijzen dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid"

De wetgever heeft derhalve uitdrukkelijk bepaald dat een vereiste om een beroep te kunnen doen op de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid erin bestaat dat de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel *"imminent is"*.

In artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorts bepaald dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten. De procedure waarbij de schorsing van een bestuurshandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is immers een uitzonderlijke procedure. De toepassing van deze procedure verstoort het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van de verdediging tot een strikt minimum. Om deze redenen dient de verantwoording van de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste zicht onbetwistbaar te zijn. De procedure kan daarom slechts aangewend worden in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens.

Verzoekende partij stelt het volgende ter onderbouwing van het hoogdringend karakter van haar vordering:

"De verzoekers zijn niet opgesloten in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en artikel 74/9 Vreemdelingenwet.

Dit is echter geen beletsel om toch een UDN aanvraag in te dienen, zoals blijkt uit het onderstaande arrest :

" Wanneer de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd is in functie van een uitwijzing, maakt zij voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is.

In dat geval, staat wettelijk vast dat schorsing van die maatregel volgens de gewone schorsings-procedure, te laat zal komen en niet effectief zal zijn.

In omgekeerde zin, is de enkele aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die geen voorwerp is van een bewarende maatregel in functie van een gedwongen uitwijzing, geen situatie van imminent gevaar die de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt.

De enkele vrees dat de uitvoering van de bestreden akte op elke moment; na[...] het verstrijken van de termijn die is toegekend voor vrijwillige terugkeer, laat niet toe om vast te stellen dat de gedwongen verwijdering zich effectief plots zal voordoen van zodra de termijn verstreken is.

Toch, en om te voldoen aan de vereisten van artikel 13 EVRM. moet de verzoekende partij de mogelijkheid behouden om de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid te vragen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs waar zij niet het voorwerp uitmaken van dwangmaatregelen wanneer het noodzakelijk en dringend is om een effectief onderzoek te doen van de grieven op basis van artikel 3 EVRM (EHRM 27 februari 2014. Josef/België. g 104) - (RvV 131,614 van 17/10/2014) [...]

Dit is des te meer het geval nu in de huidige stand van de rechtspraak het beroep tegen een weigering van machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9ter nog niet van rechtswege schorsend is - zoals nochtans bepleit door Advocaat Generaal Yves BOT in zijn besluiten van 04/09/2004 in de zaak C-562/13 van het Europees Hof Justitie (besluit 2).

" Het is in dit geval aan de verzoekende partij om in de uiteenzetting over de uiterste dringendheid van de ingediende vordering tot schorsing de redenen uiteen te zetten waarom zij meent dat de gewone vordering tot schorsing te laat zou komen en niet effectief zou zijn "(RvV 131.614 van 17/10/2014).

Verzoekers zijn nu aan een derde onthaalcentrum toe : van het Rodekruiscentrum in Overpelt waar zij goed geïntegreerd waren en de kinderen allen school liepen en een aangepaste medische begeleiding voor [B.] was voorzien, naar een nutteloze "parkingonthaal" in Sint-Truiden waar men het gezin zonder meer op straat wilde zetten, tot nu hun verblijf in Holsbeek.

In Holsbeek is de medische begeleiding weer opgestart en zijn er weer scholen voor de vier kinderen gevonden :

« [J.] is ingeschreven in de Vrije School Putkapel in Wilsene

« Voor [B.] is er een aangepaste gespecialiseerde school gevonden in Leuven

« [W.] moet op 8 december 2014 een chirurgische ingreep ondergaan in Leuven ; eens hersteld zal hij naar de Damiaanschool in Tremelo gaan.

« [P.], die in het eerste jaar middelbaar zit, zou na de Kerstexamens aansluiten in de secundaire school in Leuven bij de JP. Minckelersraat.

(De verantwoordelijke voor de inschrijving in deze scholen was afwezig bij het opstellen van dit verzoekschrift zodat verdere informatie later zal worden gegeven).

Door de aangevochten beslissingen kunnen verzoekers na 1 januari 2015 (verstrijken van het bevel) weer niet langer in dit centrum verblijven en zullen ze - voor een vierde keer ! - verplaatst worden naar een onthaalcentrum (woon unit) van waaruit de repatriëring wordt georganiseerd.

Dit brengt opnieuw een nodeloze ontworteling mee van deze al zo gekwelde familie, terwijl een schorsing van de aangevochten beslissingen ervoor zou zorgen dat verzoekers in hun huidige onthaalcentrum kunnen blijven en de ingezette scholing/medische verzorging kunnen verderzetten.

Een gewone vordering in schorsing zou nooit op tijd komen om deze nutteloze en ingrijpende verhuis op 1 januari 2015 en het opstarten van de repatriëring te voorkomen."

De Raad merkt op dat verzoekende partij uiteenzet dat ook een beroep moet kunnen worden gedaan op de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien een vreemdeling niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en er hieromtrent reeds rechtspraak bestaat, maar dat zij hiermee niet in concreto aantoont dat de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan zij het voorwerp uitmaakt imminent is en een behandeling van haar beroep volgens de gewone procedure te laat zal komen.

Ook door toe te lichten dat zij met haar kinderen reeds verscheidenen malen werd overgebracht naar een ander opvangcentrum maakt zij niet aannemelijk dat haar verwijdering uit het Rijk op korte termijn zal kunnen worden doorgevoerd en er sprake is van enige hoogdringendheid. Verzoekende partij toont trouwens ook niet aan dat de schorsing van de bestreden beslissingen tot gevolg zou hebben dat verwerende partij niet langer de mogelijkheid zou hebben om haar in een ander opvangcentrum onder te brengen.

Waar verzoekende partij voorts voorhoudt dat zij wellicht binnen een aantal weken zal worden overgebracht naar een woon-unit van waaruit een gedwongen repatriëring zal worden georganiseerd kan de

Raad enkel vaststellen dat dit een hypothese is en dat verzoekende partij haar bewering niet aannemelijk maakt. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat het aantal plaatsen in de woon-units beperkt is zodat geenszins kan worden aangenomen dat vaststaat dat verzoekende partij na een verblijf in een terugkeercentrum automatisch zal worden overgeplaatst naar een woon-unit en er zal worden overgegaan tot een gedwongen uitvoering van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel imminent is door uiteen te zetten dat haar kinderen naar school gaan en dat één van haar kinderen nog een chirurgische ingreep dient te ondergaan en hiervan zal dienen te herstellen, wat een indicatie inhoudt dat een vertrek op zeer korte termijn niet mogelijk is.

Er dient tevens op te worden gewezen dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een gewone procedure tot schorsing en nietigverklaring in te dienen tegen de haar ter kennis gebrachte beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en vervolgens indien haar verwijdering imminent wordt de Raad, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet, te verzoeken om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. Zij kan dan ook niet stellen dat zij niet kan beschikken over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

In voorliggende zaak laat verzoekende partij na om, aan de hand van duidelijke en concrete gegevens, aannemelijk te maken dat haar vordering spoedeisend is. Deze vaststelling volstaat om de vordering als onontvankelijk af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK